

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 4 września 1971 r.

zmieniające rozporządzenie o komornikach.

Na podstawie art. 139 § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1964 r. Nr 6, poz. 40, z 1967 r. Nr 13, poz. 55 i z 1969 r. Nr 13, poz. 98) oraz art. 5, 8 ust. 2, art. 10 i 12 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) i § 13¹ ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1966 r. w sprawie uposażenia administracyjnych pracowników sądów powszechnych i sądów ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1966 r. Nr 35, poz. 214 i z 1971 r. Nr 21, poz. 198) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 grudnia 1960 r. o komornikach (Dz. U. z 1961 r. Nr 13, poz. 66) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„§ 7. Do praktyki mogą być dopuszczeni, w ramach przyznanych dla danego sądu wojewódzkiego etatów, kandydaci odpowiadający warunkom ogólnym dopuszczenia do praktyki, określonym w przepisach o państwowej służbie cywilnej, jeżeli ponadto posiadają wykształcenie co najmniej w zakresie szkoły średniej i ukończyli 24 lata. Do praktyki mogą być także dopuszczeni, poza ramami przyznanych dla danego sądu wojewódzkiego etatów, pracownicy zatrudnieni w biurze komornika na podstawie umowy o pracę oraz pracownicy państwowych jednostek organizacyjnych i organizacji

społecznych ludu pracującego, którzy odpowiadają warunkom wymienionym w ust. 1, z tym że:

- 1) dopuszczenie do praktyki następuje za pisemną zgodą zakładu pracy kandydata,
- 2) kandydat pozostaje nadal pracownikiem w dotychczasowym miejscu pracy i pobiera wyłącznie tam wynagrodzenie za pracę,
- 3) kandydat odbywa praktykę jeden dzień w tygodniu, a ponadto uczestniczy w szkoleniu teoretycznym prowadzonym poza godzinami pracy.

§ 8. Prezes sądu wojewódzkiego, w którego okręgu kandydat pragnie odbywać praktykę, dopuszcza kandydata do praktyki na skutek złożonego przez niego podania. Do podania należy dołączyć:

- 1) metrykę urodzenia i dowód obywatelstwa polskiego albo odpowiedni wyciąg z dowodu osobistego,
- 2) dowód posiadania wymaganego wykształcenia,
- 3) świadectwo zdrowia wydane przez zakład społeczny służby zdrowia,
- 4) własnoręcznie napisany życiorys oraz
- 5) pisemną zgodę zakładu pracy w wypadkach określonych w § 7 ust. 2.

Jeżeli kandydatem jest pracownik zatrudniony w biurze komornika, dopuszczenie do praktyki może nastąpić także na wniosek komornika. W tym wypadku do wniosku należy dołączyć dokumenty wymienione w ust. 2 pkt 1—4 oraz pisemną zgodę kandydata na odbycie praktyki. Przed załatwieniem podania lub wniosku prezes sądu wojewódzkiego sprawdzi dane o wartości moralnej kandydata.”;

2) § 10 otrzymuje brzmienie:

„§ 10. Praktyka u komornika trwa zasadniczo rok, a gdy kandydatem jest pracownik zatrudniony w państwowej jednostce organizacyjnej lub w organizacji społecznej ludu pracującego — dwa lata. W ciągu praktyki kandydat powinien zaznajomić się dokładnie z czynnościami komornika. Do okresu praktyki nie wlicza się czasu, przez który kandydat nie odbywał jej z powodu choroby trwającej dłużej niż 7 dni, urlopu lub odbywania służby wojskowej. O rozpoczęciu, przerwie i ukoń-

czeniu praktyki komornik zawiadamia w drodze służbowej prezesa sądu wojewódzkiego.”;

3) w § 30 ust. 2 wyrazy „może utrzymywać na własny koszt” zastępuje się wyrazem „zatrudnia”;

4) § 36 otrzymuje brzmienie:

„§ 36. Komornikowi przysługuje dodatkowe wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 40% opłat pobranych przez niego stosownie do przepisów o taksie za czynności komorników. Dodatkowe wynagrodzenie prowizyjne wypłaca sąd, przy którym komornik urzęduje, do dnia 10 miesiąca następującego po miesiącu, w którym opłaty zostały pobrane. Sąd ten dokonuje łącznego obliczenia i potrącenia należnych od komornika podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne.”;

5) po § 36 dodaje się nowy § 36¹ w brzmieniu:

„§ 36¹. Koszty utrzymania biura (wydatki osobowe i rzeczowe) komornik pokrywa z ryczałtu kancelaryjnego, pobieranego stosownie do przepisów o taksie za czynności komorników. Do kosztów tych zalicza się również koszt wykonania pieczęci, oznak i emblematów. Z ryczałtu kancelaryjnego pokrywa się ponadto składkę na ubezpieczenia społeczne, należną od dodatkowego wynagrodzenia prowizyjnego komornika. Kwotę odpowiadającą tej składce komornik przekazuje do sądu zobowiązanego do jej uiszczenia.”;

6) § 39 otrzymuje brzmienie:

„§ 39. Zastępca komornika utrzymuje biuro komornika z pobranego ryczałtu kancelaryjnego. Jeżeli zastępstwo trwa dłużej aniżeli jeden miesiąc, dodatkowe wynagrodzenie prowizyjne komornika za okres przekraczający 1 miesiąc dzieli się w równych częściach pomiędzy zastępcę i komornika zastępowanego. Jeżeli przyczyną zastępstwa jest śmierć komornika lub zawieszenie w urzędowaniu, całe dodatkowe wynagrodzenie prowizyjne przypada na rzecz zastępcy.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1972 r.

Minister Sprawiedliwości: S. Walczak